

x x x

117

Летна на владу тишина,
Задремах водите,
Въ лазурната височина
Стрѣлишъ вѣре въздигашъ.

Зефири прѣскитъ хладина,
Сънуватъ лѣсовежъ
И глухо морската волна
Утнува брѣговежъ.

Утѣхъ свѣтъ почива в' сладко сонъ
Тодъ кровѣтъ на Морфея,
Салѣ азъ сѣя каѣ скованъ
И да заспѣе не смѣе.

В' душа ми демонъ се е вкралъ,
И день и нощъ гризе я,
Тѣи какѣ е дуганъ калвалъ
Кецайтъ нѣи Прометей.

Бде ме не мисльожа,
И азъ съмъ робъ нищожень;
Стрѣишъ тѣлоѣ на свѣѣ,
Когато покой и възможень.

ГРАДСКИ АРХИВ
СОФИЯ
20
инв. № 87